

**Op dinsdag 12 augustus 1997
overleed in ons huis
van Hoboken**

onze medebroeder

Jef Reumers
salesiaan van Don Bosco

Jef Reumers

salesiaan van Don Bosco

Hij was 83 jaar.

Hij werd geboren te Peer op 21 juli 1914

Hij deed zijn eerste professie te Groot-Bijgaarden

op 2 september 1936

Hij deed zijn eeuwige professie te Oud-Heverlee op 18 juli 1942

Hij werd tot priester gewijd te Oud-Heverlee op 28 januari 1945

1935-36	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1936-37 tot 1937-38	Grand-Halleux	postnoviciaat
1938-39 tot 1940-41	Kortrijk	triënnaat
1941-42 tot 1944-45	Oud-Heverlee	theologie
1945-46 tot 1951-52	St.-Denijs-Westrem	leraar en assistent
1952-53 tot 1984-85	Kortrijk	leraar en assistent
1985-86 tot 1996-97	Oud-Heverlee	op rust gesteld (hulp in de bibliotheek)

Overleden te Hoboken op 12 augustus 1997

HOMILIE

Dierbare familieleden, beste medebroeders en vrienden
van onze medebroeder Jef Reumers

Na een jarenlange, hardnekkige strijd met zijn ziekte is onze goede en lieve medebroeder Jef op de morgen van 12 augustus rustig en vredig van ons heengegaan in de nabijheid van onze medebroeders en verpleegsters die hem in ons huis van Hoboken met veel liefde en zorg hebben omringd. Bewust van de ernst van zijn ziekte, heeft hij zich tijdens de retraite van 1 tot 6 juni op zijn dood voorbereid. Toen drukte hij het verlangen uit in aanwezigheid van alle medebroeders hier in Oud-Heverlee de ziekenzalving te ontvangen; dat gebeurde op zondag 15 juni. Jef heeft die aangrijpende viering heel intens kunnen beleven. Gedurende de resterende weken is hij afscheid gaan nemen van zijn geliefde familieleden en van onze medebroeders en goede vrienden in ons huis te Kortrijk. Zeer moedig, zonder enige vorm van zelfbeklag heeft hij zijn ziekte en lijden gedragen.

Het hele salesiaanse priesterleven van Jef ligt vervat in de woorden van de tussenzang *"Mens voor de mensen zijn, herder als God, trooster voor groot en klein, zo lief als God. Klein met de kleinen zijn, niet op zichzelf maar op anderen bedacht. Gods woorden spreken, zijn liefde tonen en doen wat Hij zegt"*.

Zijn roeping gedijde in het prachtige landbouwersgezin met 11 kinderen, woonachtig in het Limburgs dorpje, Grote-Brogel. Op 21 juli 1917 zag Jef als oudste van het gezin het levenslicht. Vaak zei hij: *"Ik ben 10 dagen te laat geboren om mee te trekken in de optocht van de Gulden Sporen"*. Met een sterk gevoel voor rechtvaardigheid is hij steeds voor de Vlaamse zaak opgekomen; groot was zijn liefde voor ons Vlaamse volk. Bij zijn lieve ouders, broers en zussen groeide hij op in een omgeving, waar geloof in God een tweede natuur was, waar dienstbaarheid geen ijdel woord was, waar hartelijkheid en speelse omgang in iedere handeling gestalte kreeg en waar werkkraft en stiptheid iedere dag groeide. Als kind stapte hij door weer en wind een halfuur lang naar de kerk om er de Mis te dienen. Reeds vroeg drukte hij bij vader en moeder het verlangen uit priester te worden. Het is wonderlijk dat hij als oudste van zo een groot gezin mocht studeren. Naast het werk op de boerderij ging vader nog werken in de fabriek te Reppel. Geen moeite was hem te veel voor het welzijn van zijn vrouw en kinderen. De woorden van zijn vader *"Hard werken schaadt een mens niet"*, zijn Jef altijd bijgebleven en ze zijn ook zijn vaste overtuiging geworden.

Door onze medebroeder, Laurent Deckers zaliger, die toen directeur van ons huis te Hechtel was, vond Jef de weg naar Don Bosco. Voor de rest van zijn leven is hij de weg met Don Bosco blijven volgen.

Op 25 augustus 1935 zette hij de stap naar het noviciaat te Groot-Bijgaarden. Gedurende de studie- en voorbereidingsjaren tot het priesterschap bleef hij de eenvoudige, schalkse, hard werkende, plichtsgetrouwe man, zo getuigen de medebroeders van zijn leeftijd.

Waarop had hij zich voorbereid? Waarom schonk hij zich aan God en Don Bosco? Het antwoord hierop kwam tot bloei in een zeer mooie periode te St. Denijs-Westrem, waar hij 7 jaar verbleef en zich met een salesiaans hart gaf aan de jongens als leraar geschiedenis en aardrijkskunde. Daarna verbleef hij gedurende 33 jaar te Kortrijk, waar hij tot zijn 65 jaar les gaf.

Het was voor hem een zware opgave aardrijkskunde en geschiedenis te geven aan de hogere cyclus zonder universitaire opleiding. Door zelfstudie en bijscholing, door zijn enorme werkkraft en didactische bekwaamheid waren zijn lessen zeer degelijk en boeiend. Vaak zagen wij als jong sale-siaan de leerlingen van hun klas naar de aardrijkskundeklas niet gaan, maar lopen, want er mocht geen tijd verloren worden. Jef had een goed contact met de jongens en collega's met een zekere voorkeur voor het onderhoudspersoneel. Door hen en zijn medebroeders was hij zeer geliefd.

Na zijn pensioenleeftijd is hij zolang het kon nog actief gebleven. In Kortrijk was hij de rechterhand van de toenmalige econoom. Vooral zijn werk in de boekhouding was een welkome hulp. Zelfs bij de was en de strijk stak hij een handje toe.

Tijdens een familiedag van de Vlaamse salesianen hier te Oud-Heverlee in 1985 ontdekte hij in de bibliotheek een nieuw werkkerrein. Dat sprak hem zo sterk aan dat hij de provinciaal vroeg naar Oud-Heverlee te mogen komen. Dankbaar werd dat aanbod aanvaard. Hij schreef aan de provinciaal: *"Oude bomen verplanten is wel gevaarlijk. Maar met veel water zal het wel gaan. Het is trouwens mijn enige drank. Ik ben blij de laatste jaren van mijn leven te kunnen doorbrengen in Oud-Heverlee: een huis met een goede geest"*. Met zijn gekende stiptheid en zijn onverdroten inzet heeft hij zich aan dat nieuw arbeidsveld gegeven. Nog maar een jaar geleden heeft hij bijna op zijn eentje de hele bibliotheek verhuisd. Een goede maand geleden kon hij nog zeggen: *"Als ik straks wat beter ben, zal ik wel helpen verhuizen om de verbouwingen mogelijk te maken. Als ik maar kon, het zou nog sneller gaan"*.

Jef was de tachtig voorbij, toen hij zei: *"Nu wordt het te zwaar voor de was"*. Want tot dan toe begon hij iedere zaterdag-morgen voor dag en dauw aan de stevige karwei die de was van 20 tot 30 medebroeders toch betekende. De medebroeders moesten zich haasten, want anders kon het gebeuren dat de was

al gedroogd was voor ze hun pakje hadden afgegeven. Iedere zondagavond was alles door de wasmachine en de droger, want de keukenprinses en haar hulp moesten maandagmorgen onmiddellijk aan de strijk kunnen beginnen. Hij zorgde dan altijd voor de plezierige noot, waardoor er veel gelachen werd en hun werk verlicht. Ik mocht er vaak getuige van zijn.

Tot de laatste maanden van zijn verblijf in dit huis bleef hij organist tijdens de liturgische vieringen.

Ook al zei hij telkens dat hij tweedeklas muzikant was, ook al werden zijn vingers met de dag stroever van het reuma, hij was altijd op post om die zo nuttige bijdrage tot een feestelijke liturgie te verzorgen.

Met sympathie keek hij naar onze jonge medebroeders. Hij genoot van het opvallende spel van plagen en liet zich niet pramen op zijn beurt iemand bij de neus te nemen. Met de gemeenschappelijke momenten van samen vieren en samen bidden deed hij mee uit plicht, maar ook met veel vreugde.

In die trouw lag ook zijn diep geloof. Met zorg bereidde hij zijn voorgaan in de eucharistie voor; hij zocht naar een woord of beeld dat ook jonge mensen kon aanspreken. *"Als je het evangelie wat beter voorbereidt en je leest er wat rond, dan ontdek je dat er toch veel boeiende dingen instaan. Het verrast mij nog altijd"*, zei hij. Hij vond het vanzelfsprekend altijd aanwezig te zijn.

Jef hield veel van zijn familie en zijn geboortestreek. Tijdens de vakantie was hij graag enkele dagen thuis en stak ook daar de handen uit de mouwen om mee te helpen waar hij kon. Hij deelde het leven van zijn familie in vreugde en verdriet. Vooral met zijn broer salesiaan voelde hij zich intens verbonden en via hem had hij een bijzondere sympathie voor de jonge kerken in de derde wereld, in het bijzonder voor Sjaba (Congo), waar zijn broer werkzaam was. Twee jaar geleden hebben de medebroeders van dit huis samen met de familie zijn 50-jarig priester-

schap mogen vieren. Het was voor Jef en voor allen die dat jubileumfeest mochten meevieren een onvergetelijke dag.

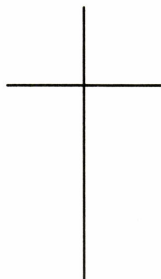
Op 3 september vorig jaar schreef hij mij als antwoord op mijn gelukwensen voor zijn 60 jaar salesiaans leven het volgende:
*"Ik dank de Heer dat Hij mij de weg naar Don Bosco wees om salesiaan te worden en ik dank Don Bosco dat hij mij aanvaard heeft. Ik heb er nooit spijt van gehad en herbeginnen zou ik, indien dat nogmaals mocht gebeuren. Ik dank de congregatie en onze Vlaamse Provincie.
Ik hoop - en daar bid ik dagelijks voor - dat er nog vele jonge mannen zullen geroepen worden en zullen toetreden. Dat geluk wens ik hun".*

Jef,
wij zijn je op onze beurt heel dankbaar om je leven midden onder ons,
om je salesiaan en priester zijn.
Wij kunnen niet geloven dat met je dood
al het mooie en goede dat je in je droeg verloren gaat
en dat je noeste arbeid in de wijngaard van de Heer
geen blijvende vruchten draagt.
Wij geloven dat je leven zijn voltooiing vindt bij God,
bij wie je nu voorgoed mag thuiskomen.
Wij herinneren ons nu de woorden uit het evangelie:
"Als de graankorrel niet in de aarde valt, blijft hij alleen;
maar als hij sterft brengt hij rijke vruchten voort".
Nu je met Gods genade aangekomen bent bij Maria, Don Bosco
en allen die je lief en dierbaar zijn, vragen wij je:
blijf ons liefdevol nabij en blijf maar met ons bidden
dat de Heer van de oogst arbeiders stuurt om te oogsten.

Piet Palmans
Provinciaal

Oud-Heverlee, 16 augustus 1997

Mens voor de mensen zijn
Herder als God
Trooster voor groot en klein
Zo lief als God.

Jef REUMERS

Hij werd geboren te Peer op 21 juli 1914,
sprak zijn eerste geloften uit op 2 september 1936,

zijn eeuwige geloften op 18 juli 1942

en is priester gewijd te Oud-Heverlee op 28 januari 1945.

Hij studeerde of was werkzaam in Groot-Bijgaarden, Farnières, St.-Denijs-Westrem,
Kortrijk en Oud-Heverlee.

Hij is rustig overleden te Hoboken op 12 augustus 1997.

Om God te danken voor zijn leven nodigen wij u uit op de uitvaartliturgie
in de kapel van **Don Bosco** (Don Boscolaan 15) te **Oud-Heverlee**
op zaterdag 16 augustus 1997 om 10.30 uur.

Daarna leggen wij hem te ruste bij zijn medebroeders op het kerkhof te Oud-Heverlee.
Samenkomst en gelegenheid tot groeten in de kapel vanaf 10 uur.

Dit melden u:

Piet PALMANS, Provinciaal van de Salesianen van Don Bosco,
de Salesiaanse gemeenschap van Oud-Heverlee,
de Salesiaanse gemeenschap en het personeel van Hoboken.

†Albert REUMERS - Florentine FRANSEN - Albert VERDONCK, kinderen en kleinkinderen,
†Henri REUMERS, Salesiaan van Don Bosco,
De kinderen en kleinkinderen van wijlen Alfons VROLIX - Maria REUMERS,
Zuster Johanna (Virginie REUMERS) der Zusters van Maria te Leuven,
Mathieu MAES - Anna REUMERS, kinderen en kleinkinderen,
Zuster Xaveria (Elisa REUMERS) der Zusters Maricolen te Antwerpen,
Jan KONINGS - Jeannette REUMERS, kinderen en kleinkinderen,
Pierre SCHROOTEN - José REUMERS,
†Antoine LEYNEN - Agnes REUMERS, kinderen en kleinkinderen,
de tante, neven en nichten van de families REUMERS - SCHALLEY.

Rouwadressen: Don Boscolaen 15, 3050 Oud-Heverlee
De Beriotstraat 14, 3000 Leuven
Ondermeel 19, 3990 Peer
Minderbroederstraat 13, 2000 Antwerpen
Paul Gilsonlaan 2, 2650 Edegem
Ondermeel 15, 3990 Peer
Weyerpad 2, 3910 St.-Huibrechts-Lille

Hij is opgebaard in het funerarium Pues Eikestraat 2, (langs de weg Leuven-Mechelen)
te Winksele-Delle en kan begroet worden donderdag van 19 tot 20 uur.

Mens voor de mensen zijn
Herder als God
Trooster voor groot en klein
Zo lief als God.

Dankbare herinnering aan

Jef REUMERS

salesiaan van Don Bosco

Hij werd geboren te Peer op 21 juli 1914,
sprak zijn eerste geloften uit op 2 september 1936,
zijn eeuwige geloften op 18 juli 1942
is priester gewijd te Oud-Heverlee op 28 januari 1945.
Hij is rustig overleden te Hoboken op 12 augustus 1997.

Als oudste uit een talrijk gezin heeft Jef,
die samen met zijn broer Rik
de kans heeft gekregen te mogen studeren,
zijn hele leven de waarde en de noodzaak
van onverdroten arbeid
gekend, beleefd en getoond;
hij heeft hierbij zichzelf nooit gespaard
en is in dit strakke spoor blijven leven
zolang er nog een greintje kracht in zijn lichaam zat.

Als kind uit een Kempisch gezin
met de geslotenheid
van de grond waarop hij gewroet heeft
en van de tijd waarin hij geboren werd,
heeft hij geen grote woorden gezocht
en met geen misbaar de aandacht gevraagd:

hij heeft aanvaard wat het leven bracht
aan vreugde en aan lijden,
hij heeft zijn pijn verbeterd
en heeft op geen moment
de andere tot last willen zijn.

Als leraar geschiedenis en aardrijkskunde,
volksverbonden,
gevoelig voor eigen cultuur en waarden,
heeft hij jonge mensen
in deze wereld trachten binnen te leiden,
ordelijk en veeleisend,
zoals hij ook voor zichzelf was,
met een ingehouden intensiteit gelovend
in wat hij vroeg en voorleefde.

Als salesiaan van Don Bosco en als priester
heeft hij zijn geloof beleefd
met de vanzelfsprekendheid van zijn generatie,
trouw aanwezig waar dit verwacht werd;
was hij gericht op jonge mensen,
als leraar eerst, later bij zijn jonge medebroeders;
met een mengeling van trouw aan het verleden
en openheid voor nieuwe ontwikkelingen,
volgde hij met bescheiden tinteling in de ogen
het spel van het dagelijkse gemeenschapsleven
en bleef hij trouw aan zijn God
aan wie wij hem nu toevertrouwen
voor de ganse eeuwigheid.

De salesianen van Don Bosco
en de familie danken u.